

POHOD ČEZ POHORJE (18. – 19. 06. 2008)

Ko sem bil obveščen, da bom v okviru prostih izbirnih vsebin sodeloval na pohodu čez Pohorje, sem si mislil, to ni nič za dijake in zame. Po dveh dneh hoje smo vsi skupaj ugotovili, da se je nabralo kar nekaj kilometrov.

Kot vsak planinski pohod se je tudi ta začel s predhodnimi pripravami, ki so namenjene predvsem skrbi za nahrbtnik. Največkrat se izkaže, da je to najtežji del, saj se venomer sprašuješ, ali si vanj dal vse, kar je nujno potrebno in ga morda ne preveč obtežil. Drugi del priprav je ponavadi spremljanje vremenske napovedi. Napoved ni bila obetavna. Na srečo pa je bila vremenska napoved iz dneva v dan ugodnejša, tako da se nam je obetal dež le ob začetku težko pričakovanega pohoda.

Končno je nastopil tudi čas odhoda.

1. DAN: Maribor – Slovenj Gradec – Kremžarjev vrh – Kope – Ribniška koča

Ob odhodu se je izkazalo, da tudi vremenoslovci kdaj pa kdaj zadanejo vremensko napoved. Roko na srce v teh dneh to niti ni bilo težko, saj je deževalo že nekaj dni pred tem. Na avtobusni postaji pri III. gimnaziji smo se tolažili, da bo v Slovenj Gradcu gotovo sonce, kar se je tudi uresničilo. V Slovenj Gradcu smo si naložili nahrbtnike in se odpravili proti cilju, ki je bil predviden za 1. dan – Ribniški koči. Prvi kilometri so bili nekoliko dolgočasni, saj smo hodili po asfaltirani cesti, ki ti ne ponuja nikakršnega užitka. Na srečo smo kmalu zavili proti gozdu, ki nam je ponujal lepši pogled in še senco. Še zadnjič smo se ozrli na mesto, nato pa zagrizli v hrib.

Slika 1: Pogled na Slovenj Gradec.

Pri hoji nas je še najbolj oviral razmočen teren, ki je bil posledica večdnevni padavin. Ker je bil naš prvi cilj na višini 1161 metrov je bilo potrebno že v začetku premagati okoli 700 metrov nadmorske višine, kar ni bilo preveč težko, saj smo imeli še vsi obilo energije. Če je bila strmina nekoliko večja, smo si privoščili nekoliko več postankov.

Slika 2: Vodja ekspedicije se sprašuje: "Le kako daleč je še do vrha?"

Po dveh urah smo le prišli do prve točke dneva, to pa je Koča pod Kremžarjevim vrhom na višini 1161 m, ki je najbolj zahodna pohorska planinska postojanka.

Slika 3: Koča pod Kremžarjevim vrhom.

Od koče se odpira lep pogled na Mislinjsko dolino s Slovenj Gradcem, Paški Kozjak, Smrekovec, Golte in Savinjske Alpe.

Slika 4: Pogled na Mislinjsko dolino in okoliško hribovje.

Po kratkem počitku in okrepčilu smo pot nadaljevali prek 1164 metrov visokega Kremžarjevega vrha in Partizanke do Partizanskega doma na Mali Kopi (1450 m). Pot do tja nas je vodila po travnatih pobočjih, gozdu do zadnjega večjega vzpona – Partizanke. Zadnji del poti do koče pa smo opravili kar ob smučišču Kaštivnik. Kako dobra pitna voda je še vedno na Pohorju smo se lahko prepričali ravno na tej koči, ko nam je prijazna gospa z veseljem postregla z njo.

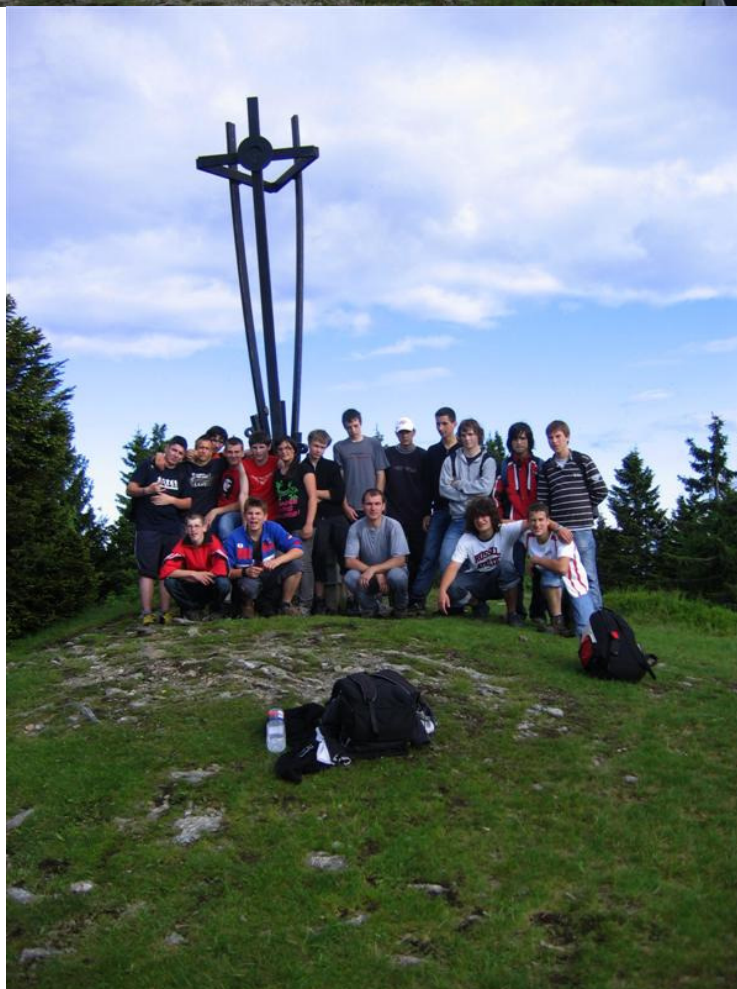
Slika 5: Pohodniki se prebijajo proti Mali Kopi.

Ko smo se odžejali, pa smo se odpravili proti cilju - Ribniški koči. Pot do tja nas je vodila prek smučišča Kope, kjer smo se lahko prepričali, da je to res eno najlepših v Sloveniji. To je bil v bistvu sprehod po travi, hkrati pa tudi najlepší del poti prvega dne, saj smo lahko brez skrbi uživali v pogledu, ki se nam je odpiral na vse strani. Med potjo smo se ustavili še na Grmovškovem domu (1377 m), ki pa mi ni prav nič všeč, saj je popolnoma skomercializiran in skoraj ne spominja več na planinsko kočo. Škoda.

Slika 6: Lepote Kop.

S Kop smo se odpravili proti najvišjemu vrhu Pohorja to je Črni vrh (1543 m).

Slika 7: Osvojili smo najvišji vrh Pohorja.

Iz Črnega vrha smo se samo še spustili do Ribniške koče, kjer nas je čakal zaslužen počitek in okusni pasulj. Ribniška koča stoji na mali planoti tik pod Malim Črnim vrhom (1533 m). Zaradi lepe zgradbe in lepega razgleda se je koče oprijel naziv »Kraljica pohorskih planinskih postojank«. Od koče je lep pogled na bližnji Jezerski vrh in naprej proti vzhodu na greben Pohorja in del Dravske doline z Mariborom. Pri Ribniški koči smo zaključili 7 urni pohod; vesel sem bil, da so imeli dijaki še veliko energije, ki jim je prišla še kako prav naslednji dan.

Slika 8: Ribniška koča s pogledom na dolino.

2. DAN: Ribniška koča - Lovrenška jezera - Pesek - Klopni vrh - Šumik - Areh - Bellevue - vzpenjača

Po počitku smo se zjutraj polni energije odpravili proti Jezerskem vrhu, na katerem je spomenik padlim borcem - planincem.

Slika 9: Spomenik padlim borcem-planincem.

Iz Jezerskega vrha smo se spustili proti Lovrenškim jezerom (1520 m). Na poti so se izmenjavale travnate planote in gosti gozdovi. Da se bližamo jezerom, so nas opozarjala vedno pogostejša močvirnata področja. Ko pa smo prišli do razglednega stolpa, se nam je odprl prekrasen pogled na "polje" nizkih borovcev. Zame je bil to najlepši del Pohorja. Med bori se vije potka, ki vodi do prvih jezer, ki so skrita in vidna le če se jim približaš.

Lovrenška jezera so botanični, zoološki in hidrološki naravni spomenik. Lovrenško barje je največje visoko barje v Sloveniji iz 20 jezer.

Slika 10: Lovrenška jezera.

Od Lovrenških jezer smo se odpravili proti Pesku (1386 m), kjer smo si privoščili krajši oddih.

Slika 11: Koča na Pesku.

S Peska smo se odpravili proti Klopnemu vrhu. Pri Skrbinskem borovju je del skupine zavil nekoliko preveč desno, razlog pa je bil čisto preprost – bolj suh teren, žal nam je to vzelo še dodatno uro hoje. Na poti proti Klopnemu vrhu se je že kazala utrujenost po dolgotrajni hoji.

Slika 12: Utrujenost je tu.

Kljub utrujenosti smo osvojili Klopni vrh.

Slika 13: Klopni vrh.

Po Klopnem vrhu je sledil še zadnji del našega pohoda. Najprej smo morali priti do Šumika, kjer pa si žal zaradi časovne stiske nismo mogli ogledati slapa. Od tod smo se podali proti – za večino – zadnji točki pohoda, Arehu. Zaradi utrujenosti so se dijaki odločili, da se proti Arehu podamo kar po cesti, kar pa je lahko včasih celo bolj utrujajoče, sploh če uro in pol gledaš belo makadamsko cesto. Na vrhu smo se ustavili pri Ruški koči (1246 m), ki stoji tik ob cerkvi sv. Areha in je najstarejša pohorska planinska postojanka. Z večino pohodnikov smo se tukaj poslovili, le peščica nas je nadaljevala pot proti Bellevueju.

Slika 14: Ruška koč.

Z Ruške koč smo se odpravili do hotela Bellevue, nato pa sva se s prof. Jakopinom odpravila do vznožja vzpenjače, kjer sva zaključila naporno dvodnevno pohodniško turo. Dan sva zaključila po dobrih 12 urah hoje.

Slika 15: Hotel Bellevue.

ZAKLJUČEK

Najprej čestitam vsem dijakom, ki so se udeležili pohoda in ga tudi uspešno zaključili. Upam, da se boste še večkrat tudi sami odpravili v hribe in uživali v njihovih lepotah.

P.S.: Več fotografij si lahko ogledate v fotogaleriji.

Napisal:
Simon Gračner

